

HALASI ZOLTÁN

Bologna

(RÉSZLET)

VII

„A Hold közel jön, földárnyék vetül rá,
napfogyatkozás készülődik délen”,
írja az újság, olvassa a szomszéd.
Boldogasszony tenyere, citromillat,
balzsamos, mentás terjeng a kupében.
Továbblapoz, kibont egy dobozos sört.
„A test az evolúció, a lélek
Isten teremtménye, mondja a pápa,”
írja az újság, olvassa a szomszéd.
Bevesz egy szem köhögéscsillapítót.
„Lengyelországban általános sztrájk lesz;
jó ez nekünk, vagy épp ellenkezőleg,
úgy terjed itt is, mint özönnövények”,
felénk fordul, „mint Kleopátra tűje?”
„Ugyan, ember”, mondja a másik szomszéd,
„maga még kezdetlegesen fogékony
a vonzó jóra, a taszító rosszra;
mást nem érzel, csak a lelkeséget,
azt is közvetetten, csoportra értve,
ebben se logika, se tisztánlátás.
Amúgy nincs szebb, mint Kleopátra tűje,
főleg ha varjúháj és macskamenta
kíséri.” „Ezt mondják a kommunisták”,
köhög az újságja fölött a szomszéd,
„sztrájkot akar? nem volt elég magának
a vérontás, a bolognai móres?”
„A vér fejezi ki az ember énjét”,
szól be szemből a harmadik utastárs,
„a szellem aláereszkedik-felszáll,
van, aki ezt a régi Napon tette,
vagy a régi Szaturnuszon akár már,

egyszer az Aranykor is visszatér majd,
hasonlóan a víz körforgásához.”
„A Napba nézünk és a Nap belénk néz”,
szólal meg mellette egy korosabb nő,
„a négyszemű Nap elé helyezett tárgy,
a fizikai ember, ne felejtjük,
a szívből lett, a szív bölcsességéből;
a Holdon élő, rossz oldalon álló,
asztrális törpelények ordítoznak.”
„Aranyba kéne foglalni a szívet”,
mondja gunyorosan a másik szomszéd,
„és gyémánt jogart adni a kezébe,
hogy némán szolgálja a szabadságot,
ne ilyen durva sárkánydübörgéssel,
mert még azt hinnénk róla, hogy azt vallja:
mint találomra felrobbantott dolgok
romhalmaza, így a legszebb a kozmosz.”
„Mit filozofál”, förmed rá a szomszéd,
„hallgassa inkább, hogy mit ír az újság:
azt, hogy a döntést A. szenátor hozza,
aki V. képviselő útján arra kéri
X-et, Y-t, a tisztesség szobrát,
hogy ezt és ezt intézzék el, de sürgős,
X, Y. mozgósítja Z-t és B-t,
ők megbízzák C. közvetítésével
a becsület oszlopát, D.-t és F-et,
hogy hozzák tető alá ezt a munkát,
ők el is végeztetik G.-vel, H.-val:
vörös vagy fekete, a szampó őről.”
„Ezek szerint hét lépésben meg is van:
dicséretes”, mondja a másik szomszéd,
„de hét lépés után a hét hazugság
masírozik, interjú-mazsorettek,
utánuk a hétszer hét évig tartó
hallgatás napja, hét fátyol takarja.”
„Útvonalfüggetlő, mint a történelmünk”,
szól be a sarokból egy idősebb úr,
„csak oda mehet, ahol befogadják,
elidőzik, marad, mint égi vendég,
a házigazdákkal harmóniában.”
„Én bolognai vagyok, engem ez sért”,

nyitja ki szemét az a fiatal lány,
aki eddig végig aludni látszott
fiúja vállán. „Nézd csak a trikóját”,
suttogja N. magyarul, „ne a lányét!
Mi az a minta? Egy tekergő kígyó!”
Erre a fiú összefonja karját.
„Én bolognai vagyok, ott születtem,
azon a napon, amelyen a város,
és nekem is Nyilas az aszcendensem,
ezért is fáj, hogy önök úgy beszélnek,
mintha a város tartozna felelni
azért, amit ellene elkövettek.”
„Bocsánat, kisasszony”, mondja a szomszéd,
most egy másik napilapot kibontva,
„itt az áll, a merénylet büntetés volt,
fekete füstbe burkolt tilalomfa,
eddig és nem tovább, intett az állam,
a vörös város talán ért belőle!”
A lány elhallgat, szeme összeszűkül.
A fiú homloka feljebb gyűrődik;
mint madártoll, trikón a kígyóminta,
lila ércfénye, zöldes acélfénye
irizáló, akár a fiú hangja:
„A terrorizmus ívmezőjelenség,
legális kupolák és bolthajtások
közé ékelt, mozgalmas, tartalék tér;
a néző szemében a véres főszereplő,
látszatra mintha felforgatna mindent,
valójában támasz az épületnek,
számol vele, aki a falra írja
az idők jeleit, hogy nemzedékről
nemzedékre legyen mit letörölni.”
„Megértetted a ráfonódó kígyót?”,
suttogja közben N., de én nem értem,
ez a jelkép a tekergő spirállal
bennem inkább egy babkarót idéz fel,
mint az idő megszemélyesítőjét.
A többiek is szinte varázsszóra
kiavatódnak a misztériumból.
„Most az, ami barátainkra céloz,
vagy a Zöld Könyvet jegyző ezredesre,

aki hazánkat kihúzta a szarból,
bevásárolva magát a Fiatba,
netán a Kreml agyalágyult urára?”
mondja a szomszéd, újságját letéve.
„Mi olaszok, nem öljük véreinket”,
szekundál hozzá a harmadik szomszéd,
„a vér fejezi ki az ember énjét,
a vak is látja – *roba straniera*.”
A csevely még sokáig elhúzódik,
porcsíkos ablak, élő tükörképek,
a négy szemű Nap, inspiratív grádics,
szögletes gypűtők a sínek mellett,
egynyári seprence és japán komló,
a szellem aláereszkedik-felszáll,
poétaián zötyögünk a Földön,
szelvények, szemelvények, szerelvények;
Bolognában a vonatunk nem áll meg.

Nem kértelek s nem kérnék ma sem
Oly félszeg voltam véled Istenem
Csak vártam míg aktáid tologattad
Hogy föltekints és észrevégy de nem
(Zsoltár)